

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

19 mai 2020

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție în componență:
Președinte – Timofti Vladimir,

judcători – Cobzac Elena, Toma Nadejda, Țurcan Anatolie, Boico Victor,

a judecat în ședință, fără citarea părților, recursul ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Harti Vladislav, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 16 octombrie 2019, în cauza penală privindu-l pe

Cojocari Boris Xxxxx, născut la xxxxx,
originar din Xxxxx și domiciliat în Xxxxx.

Termenul de examinare a cauzei:

1. Prima instanță: 14.09.2016 – 16.05.2019;
2. Instanța de apel : 15.07.2019 – 16.10.2019;
3. Instanța de recurs ordinar : 21.01.2020 – 19.05.2020.

Asupra recursului în cauză, în baza actelor din dosar, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție,

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Criuleni, sediul Central din 16 mai 2019, a fost încetată cauza penală de învinuire a lui Cojocari Boris de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.264¹ alin.(1) Cod penal din motivul expirării termenului de prescripție de tragere la răspundere penală.

A fost achitat Cojocari Boris pe faptul săvârșirii infracțiunii prevăzute de art.324 alin.(2) lit.c) Cod penal, din motiv că, nu s-a constatat faptul existenței infracțiunii.

2. Potrivit sentinței s-a constatat că, inculpatul Cojocari Boris la 19.04.2016, aproximativ la ora 05:30, în urma consumului de băuturi alcoolice, fiind în stare de ebrietate alcoolică cu grad avansat, aflându-se în orașul Criuleni, intenționat, încălcând cerințele art.14 lit.a) al Regulamentului circulației rutiere, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr.357 din 13 mai 2009, care prevede că conducătorului de vehicul îi este interzis să conducă vehiculul în stare de ebrietate, conducea automobilul de model „Xxxxx” cu numărul de înmatriculare XXXXX, având concentrația de alcool în aerul expirat de 1,20 mg/l, a fost stopat de către colaboratorii de poliție.

De asemenea, prima instanță a mai stabilit că, prin rechizitoriu, inculpatul

Cojocari Boris se învinuiește de faptul că deținând în baza ordinului șefului Inspectoratului General de Supraveghere Fitosanitară și Control Semincer nr.110-p din 02 februarie 2009, funcția de inspector de specialitate al Direcției raionale de supraveghere fitosanitară și control semincer Criuleni, având calitatea de persoană cu funcție publică în virtutea prevederilor art. 123 alin.(2) din Codul penal, în perioada de timp a lunii decembrie a anului 2012, data exactă nu a fost stabilită, acționând cu intenție directă, aflându-se într-un bar din apropierea barajului amplasat în s. Ustia, r-nul Dubăsari, personal a extorcat pentru sine de la Jitari Ion bani în sumă de 35 000 de lei care nu i se cuveneau în schimbul cărora, în exercitarea atribuțiilor de funcție conform prevederilor Regulamentului privind producerea, testarea, certificarea și comercializarea materialului de înmulțire, săditor, pomicol și bacifer aprobat prin ordinul nr.198 din 22.08.2005 al Ministerului Agriculturii și Industriei Alimentare, a eliberat două certificate de corespundere a materialului săditor bacifer și un act de aprobare a corespunderii purității materialului săditor conform soiului pomologic în pepiniere pomicole, documente obligatorii, fără prezentarea cărora, GȚ „Xxxxx” nu putea beneficia de subvenții în sumă de 300 000 de lei din Fondul de subvenționare a producătorilor agricoli pentru anul 2013 pentru înființarea plantației de căpșun. Tot atunci, Cojocari Boris i-a comunicat lui Jitari Ion că în cazul refuzului de a-i da banii extorcați, acesta va depista necorespunderea materialului săditor și că banii extorcați îi vor fi dați din suma subvenționării primite de GȚ „Xxxxx”. Totodată, în scopul camuflării acțiunilor sale criminale și eschivării de la eventuala răspundere penală pasibilă pentru acțiunile sale, Cojocari Boris l-a obligat pe Jitari Ion să-i scrie o recipisă, prin care confirma primirea de la acesta a unui împrumut în sumă de 35 000 de lei și a indicat în actele eliberate alte date decât data întocmirii de facto a acestora.

3. Împotriva sentinței a declarat apel procurorul în Procuratura Anticorupție, Gheorghiştean Irina, prin care a solicitat admiterea apelului, casarea sentinței instanței de fond și pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care a-l recunoaște culpabil pe Cojocari Boris de comiterea infracțiunii prevăzute de art.324 alin.(2) lit.c) Cod penal și a-i stabili pedeapsa sub formă de închisoare pe un termen de 7 ani în penitenciar de tip semiînchis, cu amendă în mărime de 7 000 u.c. (140 000 de lei), cu privarea de dreptul de a ocupa funcții publice pe un termen de 7 ani; inculpatul Cojocari Boris să fie recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art.264¹ alin.(1) Cod penal, cu liberarea de răspundere penală în temeiul art.60 Cod penal, pe motivul expirării termenului de prescripție privind tragerea la răspundere penală. Să fie încasate de la inculpat în beneficiul statului cheltuielile judiciare în sumă de 7 166,44 de lei. Corpurile delictive: actele și documentele, purtătorii electronici de informație (ce au fost anexate anterior la materialele prezentei cauze penale) - să fie păstrate în continuare la materialele dosarului penal pe toată durata păstrării cauzei.

În motivarea cererii declarate, apelantul a invocat următoarele argumente:

- înregistrările audio și cele video în coroborare cu declarațiile martorului Jitari Ion, dovedesc extorcarea de către inculpat a mijloacelor bănești pentru eliberarea actelor de corespundere a materialului săditor și caracterul fictiv al tranzacției de împrumut;

- instanța a avut o atitudine părtinitoare la administrarea probelor de către partea acuzării;

- deși proba cu înregistrările video încă nu fusese cercetată, instanța în ședința din 28.01.2019 s-a pronunțat printr-o încheiere protocolară asupra inadmisibilității acestei probe;

- acuzarea pune la îndoială imparțialitatea judecătorului din instanța de fond la examinarea cauzei penale în privința lui Cojocari Boris, fapt ce a și impus înaintarea recuzării față de aceasta, iar la această etapă condiționează și declanșarea căii de apel (inclusiv împotriva încheierii enunțate);

- declarațiile inculpatului au fost infirmate în ședința de judecată inclusiv prin depozițiile martorului apărării Stavila A., iar divergențele urmau a fi apreciate de către instanță drept o încercare de a induce în eroare asupra esenței lucrurilor petrecute;

- concluzia instanței precum că nu s-a constatat faptul existenței infracțiunii, nu corespund stării de fapt;

- instanța a concluzionat greșit de a aprecia critic probele administrate și a le respinge (în parte), iar motivarea în acest sens fiind contrară probelor acumulate, stării de fapt constatate și rigorilor legale;

- sentința este nefondată și sub aspectul încetării procesului penal, fără a fi recunoscut inculpatul Cojocari Boris vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art.264¹ alin.(1) Cod penal;

- sentința este nefondată și sub aspectul neexpunerii (în dispozitiv) și respingerii (în partea motivată a sentinței) a chestiunii cu privire la cheltuielile judiciare.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 16 octombrie 2019, a fost respinsă ca nefondată cererea de apel declarată de către procurorul în Procuratura Anticorupție, Gheorghiştean Irina, și menținută sentința primei instanțe fără modificări.

4.1. În motivarea soluției date instanța de apel a considerat că, prima instanță a conchis corect că inculpatul Cojocari Boris este vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art.264¹ alin.(1) Cod penal, după semnele calificative „*conducerea mijlocului de transport de către o persoană care se află în stare de ebrietate alcoolică cu grad avansat*”.

Fiind audiat în ședința instanței de apel, inculpatul Cojocari Boris și-a menținut declarațiile date în instanța de fond, conform cărora, nu-și recunoaște vina în privința comiterii infracțiunii prevăzute de art.264¹ alin.(1) Cod penal.

Instanța de apel a menționat că prima instanță a conchis de a înceta cauza penală de învinuire a lui Cojocari Boris de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.264¹ alin.(1) Cod penal, din motivul expirării termenului de prescripție de tragere la răspundere penală.

În acest context, instanța de apel a menționat că partea acuzării nu a contestat în apel calificarea acțiunilor inculpatului în episodul cu infracțiunea prevăzută de art.264¹ alin.(1) Cod penal, dar își exprimă dezacordul cu faptul că prima instanță nu a indicat în dispozitiv că inculpatul este vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art.264¹ alin.(1) Cod penal, menționând doar că încetează procesul penal.

Instanța de apel a menționat că conform art.395 pct.3) Cod de procedură penală, în caz dacă instanța îl găsește pe inculpat vinovat, dar îl liberează de pedeapsă pe baza prevederilor respective ale Codului penal, ea este datoare să menționeze aceasta în dispozitivul sentinței.

Astfel, norma penală în cauză nu impune instanța să indice în dispozitiv concomitent că instanța îl găsește pe inculpat vinovat de comiterea unei infracțiuni și că îl liberează de pedeapsă, dacă este cazul.

Astfel, instanța de apel nu a considerat o greșeală faptul că instanța a constatat în motivarea sentinței (f.d.232 - verso, vol.II) faptul că inculpatul Cojocari Boris este vinovat de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.264¹ alin.(1) Cod penal, iar în dispozitiv a indicat că încetează cauza penală din motivul expirării termenului de prescripție de tragere la răspundere penală.

Cu referire la învinuirea înaintată lui Cojocari Boris privind comiterea infracțiunii prevăzute de art.324 alin.(2) lit.c) Cod penal, instanța de apel a verificat următoarele probe cercetate de către instanța de fond:

- înregistrarea audio „006_110101_0011A0.mp3” și înregistrarea video „SUNP0015.avi” înscrise pe un purtător de informații de tip CD-R, de model „Omega”, cu capacitatea memoriei de 700 Mb și procesul-verbal de examinare a obiectului din 08 iunie 2017, în cadrul căreia a fost examinat fișierul – audio „006_110101_0011A0.mp3” și înregistrarea video „SUNP0015.avi”, de pe purtătorul material de informație de tip CD-R, de model „Omega”, fiind întocmită stenograma convorbirilor, prin care acuzatorul motivează că Jitari Ion la cererea lui Cojocari Boris urma să retragă cererea de chemare în judecată, pe motiv că nu a avut loc nici un împrumut, ci banii s-au solicitat pentru aprobarea actelor de corespundere a materialului săditor, iar Cojocari Boris nu a infirmat inexistența împrumutului, însă a refuzat să retragă cererea din motiv că în viziunea lui nu s-a procedat normal, confirmând totodată că Jitari Ion niciodată nu i-a fost dator și că nu-i trebuie banii lui;

- procesul-verbal de examinare a obiectelor și documentelor din 09.09.2016, prin care a fost consemnat faptul examinării unui purtător de informații de tip CD-R, de model „Freestyle”, cu capacitatea memoriei de 700 Mb, pe care a fost înscris dosarul de subvenționare nr.3P/1305DB1206, depus de către „Xxxxx” GȚ pentru a

beneficia de subvenții din fondul de subvenționare a producătorilor agricoli pentru anul 2013 în format electronic și copia autenticată a actului nr.096 din 21.06.2013 de inspecție și control în teren, ridicate la data de 08.09.2016 de la Agenția de Intervenție și Plăți pentru Agricultură (f.d.122-125, vol.I);

- copiile autentificate ale materialelor dosarului nr.2p/o-770/2015 la examinarea cererii de eliberare a ordonanței judecătorești depusă de către Cojocari Boris împotriva lui Jitari Ion privind încasarea datoriei, din care rezultă că, Cojocari Boris s-a adresat în instanța de judecată pentru încasarea așa numitei datorii, din motivul netransmiterii mijloacelor bănești de către Jitari Ion, care au fost extorcate de către Cojocari Boris, obținând ordonanța judecătorească (f.d.64 - 68, vol.I);

- copiile autentificate ale cererii de chemare în judecată depusă de către Cojocari Boris împotriva lui Jitari Ion cu privire la încasarea sumei și materialelor anexate, din care rezultă că Cojocari Boris, la anularea ordonanței judecătorești s-a adresat în instanța de judecată în procedura de examinare a acțiunii civile pentru încasarea așa numitei datorii, din motivul netransmiterii mijloacelor bănești de către Jitari Ion, care au fost extorcate de către Cojocari Boris, dosarul aflându-se pe rol la Judecătoria Chișinău, sediul Râșcani (f.d.93 - 102, vol.I);

- documentele electronice „59d843b81.jpeg”, „59d843b82.jpeg”, „59d843b83.jpeg” și „jitri.pdf” înscrise pe un purtător de informații de tip CD-R de model „Freestyle” cu capacitatea memoriei de 700 Mb și copia autenticată a actului nr.096 din 21.06.2013 de inspecție și control în teren, din care rezultă că GȚ „Xxxxx” a obținut subvenții în mărime de 300 000 de lei pentru plantația de căpșuni (f.d.109-110, vol.I);

- ordinul șefului Inspectoratului General de Supraveghere Fitosanitară și Control Semincer nr.110-p din 02 februarie 2009, prin care Cojocari Boris a fost numit în funcția de inspector de specialitate al Direcției raionale de supraveghere fitosanitară și control semincer Criuleni, ceea ce dovedește că are calitatea de subiect special al infracțiunii incriminate, prevăzut la art.123 alin.(2) Cod penal - persoană publică (f.d. 157, vol.I);

- actul de aprobare a corespunderii purității materialului săditor conform soiului pomologic în pepiniera pomicolă din 20.06.2012, certificatul de corespondere a materialului săditor bacifer nr.1 din 20.06.2012 și certificatul de corespondere a materialului săditor bacifer nr.2 din 23.10.2012, care au fost eliberate de către Cojocari Boris pentru GȚ „Xxxxx” pentru a putea beneficia de subvenții în sumă de 300 000 lei din fondul de subvenționare a producătorilor agricoli pentru anul 2013 pentru înființarea plantației de căpșun și pentru eliberarea cărora Cojocari Boris a extorcat de la Jitari Ion suma de 35 000 de lei, obligându-l ca până la transmiterea banilor să îi scrie o recipisa fictivă prin care confirma primirea de la acesta a unui împrumut în sumă de 35 000 de lei (f.d.131-133, vol.I);

- recipisa din 20.12.2012, eliberată de către Jitari Ion lui Cojocari Boris pentru un împrumut în sumă de 35 000 de lei eliberată de către Jitari Ion la cererea lui

Cojocari Boris pentru suma extorcată de 35 000 de lei, care urma a fi transmisă la primirea subvențiilor f.d.151, vol.I).

Astfel, reieșind din probele cercetate supra prin prisma veridicității, pertinentei, utilității și concludenței lor, instanța de apel a considerat că, prima instanță a conchis corect că învinuirea înaintată lui Cojocari Boris privind săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.324 alin.(2) lit.c) Cod penal, și anume că în calitatea sa de persoană cu funcție publică, personal a extorcat pentru sine bunuri care nu i se cuvin pentru a îndeplini o acțiune în exercitarea funcției sale - nu și-a găsit confirmare în instanța de judecată și în privința inculpatului Cojocari Boris urmează a fi emisă o sentință de achitare pe acest capăt de învinuire, din motiv că nu s-a constatat faptul existenței infracțiunii.

Instanța de apel a reținut că, în rechizitoriu, acuizarea a inclus și declarațiile martorului Jitari Ion, dar acestea nu au fost cercetate de către instanța de fond și nici de instanța de apel, deoarece nu a fost asigurată prezența martorului în cauză în ședințele de judecată, iar declarațiile acestuia date în cadrul urmăririi penale nu pot fi administrate în prezenta cauză, or la urmărirea penală procurorul nu a efectuat confruntarea dintre martor și inculpat, iar martorul nu a fost audiat în conformitate cu prevederile art.109, 110 Cod de procedură penală.

Cu referire la celelalte probe, iar în particular - în ceea ce privește argumentul apelantului precum că înregistrările audio și video în coroborare cu declarațiile martorului Jitari Ion, dovedesc extorcarea de către inculpat a banilor și caracterul fictiv al tranzacției de împrumut, instanța de apel l-a apreciat critic, or această probă a fost respinsă de către instanța de fond, din motivul inadmisibilității acesteia, dat fiind că înregistrarea audio „006_110101_0011A0.mp3” și înregistrarea video „SUNP0015.avi” au fost efectuate de către Jitari Ion, care are calitatea procesuală de martor în prezenta cauză și nu era autorizat să efectueze acțiuni de urmărire penală și mai mult, declarațiile acestuia nu au fost cercetate direct în ședința de judecată din motivul imposibilității prezentării acestuia la ședința de judecată, totodată lipsind și confruntarea dintre martorul dat și inculpat.

Instanța de apel a menționat că potrivit art.94 alin.(1) pct.2), 4), 6) - 12) Cod de procedură penală, în procesul penal nu pot fi admise ca probe și, prin urmare, se exclud din dosar, nu pot fi prezentate în instanța de judecată și nu pot fi puse la baza sentinței sau a altor hotărâri judecătorești datele care au fost obținute: prin încălcarea dreptului la apărare al bănuitului, învinuitului, inculpatului, părții vătămate, martorului; de o persoană care nu are dreptul să efectueze acțiuni procesuale în cauza penală, cu excepția organelor de control și altor părți în proces prevăzute la art.93 alin.(3) Cod de procedură penală; dintr-o sursă care este imposibil de a o verifica în ședința de judecată; prin utilizarea metodelor ce contravin prevederilor științifice; cu încălcări esențiale de către organul de urmărire penală a legii procesual penale; fără a fi cercetate, în modul stabilit, în ședința de judecată; de la o persoană care nu poate recunoaște documentul sau obiectul

respectiv, nu poate confirma veridicitatea, proveniența lui sau circumstanțele primirii acestuia; prin provocarea, facilitarea sau încurajarea persoanei la săvârșirea infracțiunii; prin promisiunea sau acordarea unui avantaj nepermis de lege.

În acest context și cu referire la cele stabilite supra, prima instanță a conchis corect că inculpatul nu a avut posibilitatea de apărare împotriva declarațiilor martorului Jitari Ion, declarațiile căruia nu au fost cercetate în instanța de judecată, iar interceptările audio și video făcute de către acesta au avut loc cu încălcări ale legii procesual - penale, această acțiune, constituind atribuția exclusivă a organului de urmărire penală.

Astfel, instanța de apel a reamintit regulile generale de administrare a probelor: nemijlocirea, menținerea contradictorialității și faptul că administrarea probelor are loc la sediul instanței.

În afară de aceasta, având în vedere că inculpatul pe tot parcursul examinării cauzei, la fel ca și la urmărirea penală - a negat că ar fi comis infracțiunea de corupere pasivă, și raportând acest fapt la absența martorului Jitari Ion de la examinarea cauzei penale și lipsa audierii lui în instanța de judecată - generează dubiul rezonabil că acțiunile martorului ar putea constitui o provocare sau încurajare a inculpatului la săvârșirea infracțiunii, sau că această probă a fost obținută prin promisiunea sau acordarea unui avantaj nepermis de lege.

Subsecvent celor stabilite și din aceleași considerente, prima instanță a conchis corect de a aprecia ca nepertinente și celelalte probe prezentate de partea acuzării și care susțin învinuirea - procesul-verbal de examinare a obiectelor și documentelor din 09.09.2016, copiile autentificate ale materialelor dosarului nr.2p/o-770/2015, copiile autentificate ale cererii de chemare în judecată depusă de către Cojocari Boris împotriva lui Jitari Ion cu privire la încasarea sumei și materialelor anexate, documentele în format electronic „59d843b81.jpeg”, „59d843b82.jpeg”, „59d843b83.jpeg” și „jitari.pdf”, ordinul șefului Inspectoratului General de Supraveghere Fitosanitară și Control Semincer nr.110-p din 02.02.2009, actul de aprobare a corespunderii purității materialului săditor conform soiului pomologic în pepiniera pomicolă din 20.06.2012, certificatul de corespundere a materialului săditor bacifer nr.1 din 20.06.2012 și certificatul de corespundere a materialului săditor bacifer nr.2 din 23.10.2012, recipisa din 20.12.2012 eliberată de către Jitari Ion lui Cojocari Boris pentru un împrumut de 35 000 de lei.

Instanța de apel a menționat că conform art.390 alin.(1), pct.1) Cod de procedură penală, sentința de achitare se adoptă dacă nu s-a constatat existența faptei infracțiunii.

Astfel, dat fiind că la materialele cauzei penale nu există nici o probă pertinentă și concludentă care ar demonstra incontestabil faptul că Cojocari Boris a comis infracțiunea de corupere pasivă prevăzută de art.324 alin.(2) lit.c) Cod penal, prima instanță a conchis corect că nu s-a demonstrat existența faptei infracțiunii.

Cu referire la argumentul apelantului precum că instanța de fond a conchis

eronat de a respinge cererea procurorului de încasare de la inculpat în beneficiul statului a cheltuielilor judiciare în sumă de 7 166,44 de lei, instanța de apel a menționat că potrivit art.227 alin.(1) și (2) pct.5) și art.229 alin.(1) Cod de procedură penală, cheltuielile judiciare sînt cheltuielile suportate potrivit legii pentru asigurarea bunei desfășurări a procesului penal, care cuprind sumele cheltuite în legătură cu efectuarea acțiunilor procesuale în cauza penală. Cheltuielile judiciare sînt suportate de condamnat sau sînt trecute în contul statului.

Prin urmare, dat fiind că inculpatul a fost achitat de învinuirea de corupere pasivă, pentru care acuzatorul a solicitat încasarea cheltuielilor de judecată, precum și dat fiind că procuratura este o instituție publică finanțată de la bugetul de stat, prima instanță a conchis just de a respinge ca neîntemeiată cererea procurorului privind încasarea de la Cojocari Boris în beneficiul statului a cheltuielilor judiciare pentru salariul procurorului în sumă de 6 665,8 lei, salariul consultantului procurorului în sumă de 441,74 lei și a costului hârtiei în sumă de 58,9 lei.

5. Împotriva deciziei instanței de apel a declarat recurs ordinar procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Harti Vladislav, în termen la data de 02 ianuarie 2020, prin care indicînd temeiul prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, a solicitat casarea integrală a deciziei instanței de apel, cu dispunerea rejudecării cauzei în instanța de apel, de către un alt complet de judecată.

În motivarea cererii de recurs recurentul a indicat motive similare ca și în cererea de apel (f.d. 1-11, vol. III), suplimentar invocînd că :

- potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, hotărîrile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazurile cînd instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărîrea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, toate fiind valabile în prezenta cauză penală;

- instanța de judecată a dat o apreciere incorectă probelor prezentate de acuzare și nu a apreciat multilateral și obiectiv probele administrate, care în cumul dovedesc cu certitudine vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii prevăzute de art.324 alin.(2) lit.c) Cod penal, ori nu s-a expus asupra tuturor motivelor indicate în apelul procurorului;

- prima instanța a omis în partea dispozitivă a sentinței de a recunoaște vinovat cet. Cojocari Boris de comiterea infracțiunii prevăzute de art.264¹ alin. (1) Cod penal și instanța de apel a menținut această eroare;

- atît sentința primei instanțe cît și decizia instanței de apel sunt nemotivate și sub aspectul neexpunerii (în dispozitiv) și respingerii (în partea motivată) a chestiunii cu privire la cheltuielile judiciare.

6. Pe marginea recursului declarat, avocatul Popil Angela în numele inculpatului Cojocari Boris a depus referință, prin care a solicitat respingerea acestuia, ca fiind inadmisibil.

7. Judecînd argumentele recursului în raport cu actele cauzei, Colegiul penal

lărgit consideră că acesta urmează a fi respins ca inadmisibil, cu menținerea deciziei atacate din următoarele motive.

În conformitate cu art.422 Cod de procedură penală, recursul se declară în termen de 30 de zile de la data pronunțării deciziei.

În speță se constată, că recurentul s-a conformat prevederilor legale și a declarat recurs ordinar în termen.

Conform prevederilor art.435 alin.(1) pct.1) Cod de procedură penală, judecând recursul, instanța de recurs este în drept să-l respingă ca inadmisibil, cu menținerea hotărârii atacate.

Instanța de recurs verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

Drept temei pentru recursul declarat au fost invocate prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, adică cazurile când instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția - temei care nu și-a găsit confirmare la examinarea recursului ordinar declarat, specificând în acest sens următoarele.

Colegiul penal lărgit conchide că instanța de apel a stabilit cu certitudine toate circumstanțele de fapt și aspectele de drept, a tras concluzia corectă și întemeiat a respins ca nefondată cererea de apel declarată de către procurorul Gheorghiştean Irina, fiind menținută sentința primei instanțe fără modificări.

Colegiul penal lărgit, analizând conținutul recursului declarat și decizia atacată, consideră că alegațiile recurentului sunt nefondate, or, instanța de apel la judecarea apelului declarat de procurorul Gheorghiştean Irina, a verificat legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală, respectând prevederile art.414 alin.(1), (5) și 417 alin. (8) Cod de procedură penală, și în hotărârea adoptată s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apelul declarat, aceasta cuprinzând motivele pe care se întemeiază soluția pronunțată, așa cum este indicat în pct. 4.1 din prezenta decizie, soluție pe care instanța de recurs și-o însușește și reiterarea căreia nu o consideră necesară.

Prin urmare, Colegiul penal lărgit raportînd temeiurile invocate de recurent în recurs cu textul deciziei instanței de apel consideră că în speța examinată de către instanța de apel n-au fost admise erorile de drept sub aspectele invocate de recurent, care ar servi drept temei de implicare a instanței de recurs în sensul casării deciziei în partea criticată de procurorul Harti Vladislav, deoarece argumentele expuse în recursul depus sunt nefondate, decizia instanței de apel conținînd toate motivele pe care se bazează soluția. În fapt, decizia instanței de apel corespunde tuturor prevederilor legii de procedură penală, ea fiind legală și întemeiată, fără a fi identificate neclaritățile specificate de recurent, în legătură cu ce nu se constată prezența temeiului prevăzut de art.427 alin.(1) pct.6) Cod de procedură penală.

În această ordine de idei, Colegiul penal lărgit conchide că instanța de apel în decizia sa (f. d. 55, vol. III) just a reținut că argumentul procurorului precum că prima instanță nu a indicat în dispozitiv că inculpatul este vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art.264¹ alin.(1) Cod penal, menționând doar că încetează procesul penal, or, prima instanță a constatat în motivarea sentinței (f.d.232 - verso, vol.II) faptul că inculpatul Cojocari Boris este vinovat de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.264¹ alin.(1) Cod penal, iar în dispozitiv a indicat că încetează cauza penală din motivul expirării termenului de prescripție de tragere la răspundere penală, argumente ce sunt acceptate și însușite de către instanța de recurs, fapt ce vine în corespundere cu jurisprudența CEDO, care în pct. 37 a hotărârii sale în cauza Albert vs. România din 16.02.2010, statuează că art. 6§1 din CEDO, obligă instanțele să își motiveze deciziile, acest fapt nu poate fi înțeles ca impunând un răspuns detaliat pentru fiecare argument (Van de Hurk vs Olanda, 19 aprilie 1994, pct. 61), cu toate acestea noțiunea de proces echitabil necesită ca o instanță internă, fie prin însușirea motivelor furnizate de o instanță inferioară, fie prin alt mod, să fi examinat chestiunile esențiale supuse atenției sale.

Totodată, Colegiul penal lărgit reține că instanțele judecătorești inferioare întemeiat au concluzionat că partea acuzării nu a prezentat probe pertinente și concludente ce ar proba vinovăția lui Cojocari Boris în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 324 alin. (2) lit. c) Cod penal, or, în rechizitoriu, acuzarea a inclus și declarațiile martorului Jitari Ion, dar acestea nu au fost cercetate de către instanța de fond și nici de instanța de apel, deoarece nu a fost asigurată prezența martorului în cauză în ședințele de judecată, iar declarațiile acestuia date în cadrul urmăririi penale nu pot fi administrate în prezenta cauză, or la urmărirea penală procurorul nu a efectuat confruntarea dintre martor și inculpat, iar martorul nu a fost audiat în conformitate cu prevederile art.art.109, 110 Cod de procedură penală.

În acest sens, Colegiul reiterează că potrivit art. 26 alin. (3) Cod de procedură penală, judecătorul nu trebuie să fie predispus să accepte concluziile date de organul de urmărire penală în defavoarea inculpatului sau să înceapă o judecată de la ideea preconcepută că acesta a comis o infracțiune ce constituie obiectul învinuirii, iar vinovăția persoanei se stabilește în cadrul unui proces, cu respectarea garanțiilor procesuale, deoarece simpla învinuire nu înseamnă și stabilirea vinovăției. Hotărârea de condamnare trebuie să se bazeze pe probe certe de vinovăție, iar în caz de îndoială, ce nu poate fi înlăturată prin probe, trebuie să se pronunțe o soluție de achitare. Toate aceste cerințe sunt argumente pentru transformarea concepției asupra prezumției de nevinovăție, dintr-o simplă regulă, garanție a unor drepturi fundamentale, într-un drept distinct al fiecărei persoane, de a fi tratată ca nevinovată până la stabilirea vinovăției printr-o hotărâre penală definitivă.

Standardul „dincolo de orice îndoială rezonabilă” consacrat în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, presupune că, pentru a putea fi pronunțată

o soluție de condamnare, acuzația trebuie dovedită dincolo de orice îndoială rezonabilă. Existența unor probe dincolo de orice îndoială rezonabilă constituie o componentă esențială a dreptului la un proces echitabil și instituie în sarcina acuzării obligația de a proba toate elementele vinovăției într-o manieră aptă să înlăture dubiul.

Potrivit art. 100 alin. (1) Cod de procedură penală, sarcina administrării probelor în procesul penal revine organului de urmărire penală sau instanței de judecată, or, în speță, în urma administrării tuturor mijloacelor de probă de către aceste organe judiciare, nu s-a reușit să se facă dovada certă a faptului că inculpatul Cojocari Boris a comis infracțiunea prevăzută de art. 324 alin. (2) lit. c) Cod penal. După cum s-a relatat mai sus, ansamblul materialului probator administrat în cauză nu conduce la o concluzie certă privind vinovăția inculpatului.

În consecința celor remarcate, rezultă că procurorul de fapt expune propria presupunere care este lipsită de suport probator și respectiv, nu are valoare juridică.

În virtutea atribuțiilor sale funcționale stipulate în art. 5, 6 ale Legii cu privire la Procuratură nr. 3 din 25.02.2016, precum și a celor expres prevăzute în Codul de procedură penală la art. 53, procurorul, reprezentând învinuirea în instanța de judecată, are un rol activ de a contribui la aflarea adevărului în cadrul procesului penal. În calitatea sa de titular al acțiunii penale, trebuie să dovedească dincolo de orice îndoială rezonabilă acuzarea, fapta și vinovăția la care face referire prin actul de sesizare. În acest sens, Colegiul reiterează că conform art. 26, alin. (3) Cod de procedură penală, „Sarcina prezentării probelor învinuirii îi revine procurorului”.

Potrivit rațiunilor invocate supra, procurorul la judecarea cauzei în ordine de apel, urma să întreprindă acțiuni active, în vederea probării învinuirii aduse inculpatului, însă rezultând din lucrările dosarului, Colegiul penal lărgit atestă că procurorul a manifestat un rol pasiv, fără a prezenta spre audiere martorul principal Jitari Ion, în conformitate cu art. 415 alin. (2¹) Cod de procedură penală, care ar fi clarificat chestiuni importante pentru justa soluționare a cauzei. Totodată, instanța de apel întemeiat a reținut că acest martor n-a fost prezent atât la urmărirea penală cât și în prima instanță, inculpatul nu a avut posibilitate să-i pună întrebări. La fel, se reține că la urmărirea penală n-a fost efectuată confruntarea între aceștia. Or, Jitari Ion este martorul principal, declarațiile căruia au fost puse de procuror la baza învinuirii, conform rechizitoriului, iar celelalte probe sunt insuficiente pentru a-l condamna pe Cojocari Boris, și nu pot răsturna soluția primei instanțe. Versiunea apărării n-a fost combătută de acuzare, întemeiat fiind dispusă achitarea inculpatului pe acest capăt de acuzare.

La caz, nu poate fi reținut nici argumentul procurorului precum că vina lui este dovedită prin declarațiile martorului Stavila A. și înregistrările audio, or,

martorul Stavila A. la fel n-a fost prezentat de acuzare pentru a fi audiat în instanța de apel, iar privind înregistrarea audio, instanța de apel s-a expus motivat la pct. 20 din decizie, soluție care nu este criticată prin prisma normelor de drept relevante de acuzare, fiind în conformitate cu normele procesual penale naționale cât și conform practicii CEDO.

În acest sens, Colegiul penal lărgit relevă că potrivit articolului 8 din Codul de procedură penală, concluziile despre vinovăția persoanei de săvârșirea infracțiunii nu pot fi întemeiate pe presupuneri, iar toate dubiile în probarea învinuirii, care nu pot fi înlăturate, se interpretează în favoarea inculpatului.

Potrivit art. 6 par. 2 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului orice persoană acuzată de o infracțiune este prezumată nevinovată până ce vinovăția sa va fi legal stabilită.

În cauza John Murray vs. Regatul Unit (cererea nr. 18731/91 din 8 februarie 1996 par. 51) Curtea a indicat că anumite deducții logice pot fi reținute de către organul de urmărire penală sau de instanțele de judecată. Cu toate acestea a fost menționat că acestea pot avea loc doar în situația în care acuzarea a acumulat împotriva acuzatului cel puțin un „început de probă” (prima facie case), adică anumite indici care derivă din probe directe, care examinate în mod logic și în coraport cu alte circumstanțe, pot să convingă un juriu independent (judecător) despre existența elementelor infracțiunii.

Prin prisma criticilor formulate, Colegiul concludă că, în cauză nu există dovezi convingătoare de vinovăție a inculpatului Cojocari Boris în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 324 alin. (2) lit. c) Cod penal, că probele, nu au forța necesară pentru a răsturna prezumția de nevinovăție ce operează - potrivit legii - în favoarea inculpatului.

La fel, este neîntemeiat și argumentul cu privire la încasarea de la inculpatul Cojocari Boris în beneficiul statului a cheltuielilor judiciare, din motiv că inculpatul a fost achitat de învinuirea de corupere pasivă, pentru care procurorul solicită încasarea cheltuielilor de judecată.

Prin urmare, Colegiul penal lărgit atestă că eroarea de drept invocată de recurent prin prisma prevederilor art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, nu și-a găsit confirmare în cadrul examinării cauzei în ordine de recurs.

În concluzie, Colegiul penal lărgit conchide că temeiurile indicate de către procurorul Harti Vladislav, nu sunt întemeiate din punct de vedere al prezenței erorilor de drept, care ar fi temei de implicare a instanței de recurs în sensul casării deciziei adoptate pe caz.

În baza celor expuse, Colegiul penal lărgit conchide că recursul ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Harti Vladislav, urmează a fi respins ca inadmisibil, fiind vădit neîntemeiat, cu menținerea deciziei atacate, deoarece temeiul invocat de recurent nu s-a confirmat în instanța de recurs ordinar.

8. În conformitate cu prevederile art. 434, 435 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit,

DECIDE :

Respinge ca inadmisibil recursul ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Harti Vladislav, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 16 octombrie 2019, în cauza penală privindu-l pe **Cojocari Boris Xxxxx**, cu menținerea deciziei atacate.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la **06 iulie 2020**.

Președinte

Timofti Vladimir

Judecători

Cobzac Elena

Toma Nadejda

Țurcan Anatolie

Boico Victor